National Library of Israel

Doar Hayom - דאר היום, 27.11.1931, page 2

אמר עזמורת

שאלו את מקדונלד בלונדון: מפני מה החליף את בנטוביץ בטרוסטד מאי־קפריסין לה־יות יועץ־משפטים בא"י?

וע"ז ענה ראש הוזרה קצרות:

— בנטוביץ לא היה די „טרוסטד" (נאמן) לערבים ולאנגלים באי", וע"כ שלח להם טרוסטד שלם...

* * *

אגב, שמעתי ממקור נאמן כי אחדים מעורכי הדין וגם מהשופטים שלנו בארץ מתכוננים לנסע לונדונה כדי להשיג שם את התואר „באריסטר", כלומר: לא סתם אדבוקט אלא עוד בגושפנקא דמלכותא ובפאה נכרית לראשו.

והנה, אעפ"י שאיני עו"ד ואין חלקי עמהם, אעפ"כ יכול אני ליעץ להם עצה טובה חנם אין כסף ולהשומע יונעם, דהיינו: כל מי שרוצה לזכות באמת בתאר זה, עליו לאכל על שלחן הק־לוב של מחלקתו (ישנן ד' כתות!) שלשה חדשים בשנה, והעיקר שישלם סך 96 לי"ש, טבין ותקי־לין, דמי־אכילה. ומי שלא הביא בידו תעודה, ששלם את דמי הכלכלה מביא קלקלה לעצמו — יכול הוא ללמד אפילו עשר שנים ולא יתנו לו לעמד למבחן ולקבל תעודת „באריסטר" לעולם ועד.

בחינת: ראו מה בין בני לבן חמי. אצלנו יש ש ל ח ן־ע ר ו ך ודינים בחנם, ואצלם אי אפשר לעו"ד ללמד את הדינים בלי ש ל ח ן ע ר ו ך ובלי מזומן....

* * *

מובן מאליו: ר' עזמות היה בראש הקרו־אים והבאים לקבל את פני הנציב החדש בביתו ביום הששי שעבר, ומובן מאליו ג"כ, שעפ"י מע־מדי והאיצטלא החדשה שלי היה מקומי ב„מזרח" בין כל ה„כלי־קודש" שלנו....

בשעה 11 בדיוק הופיע באולם הנציב החדש בכל הדרו ויפעתו, שש וארגמן לבושו וחבלי בוץ מאחוריו, ואחרי הפסוק הראשון של „אתה הר־אית" החלת ה„תקפה" שלו בלוית שלישו החביב, התנו של סטורס, שהציג לפני האורח הגדול את כל הקהל, איש איש לפי ערכו ומדתו, דברי ק ש ט סלה. ו

ובגדול החל, כלומר במופתי הגדול, וארכה השיחה ביניהם בלחישה ומפה לאוזן.

לר' קוק מסר דרישת־שלום מהרב שכטר מאנגליה, והשתומם הנציב על תערוכת ה„נישא־נים" המוצגת על חזהו של הרב הישיש והמאיר.

הרב המזכיר של אגד"י נפגש מתוך חיבה יתרה, ופניו צהלו בשמעו מפי הנציב כי מכיר הוא את האגודה ולמד את התורת שלהם עוד בלונדון.....

וחבה יתרה נודעה גם לקנצלר ומתוך ה„ת־קיעת־קף" של הנציב ניכר שכרת עמו ברית־שלום....

ובהגיע תורי, לא חכיתי כלל להצגתו של קשט ולזכרונו הנפלא, והתיצבתי בכבודי ובעצמי לפני הנציב מלוא קומתי ובכל תארי הכבוד שלי ולחצתי את ידו לחיצה גדולה,

ולחיצה זו היתה מכוונת בעיקרה ל מ י ם ל ח ץ שלנו בירושלים, וע"ז השיב לי הנציב אף הוא ברמיזה באצבעו למעלה — השמימה, כלומר אל הגשם מלמעלה... ואני רמזתי לו באצבעי למ־טה, שאנו באדמה.... ורמזתי לו דרך חחלון גם אל ירושלים הקדושה והיבשה, אל חכותל המערבי ואל המופתי, ודי לחכימא ברמיזה...

לסוף, הוצאתי מכיסי גליון ניר חלק וכתבתי עליו מצד אחד רק שתי אותיות מ"י ומצד שני את שתי האותיות האלו מ"י והתאריך — 7 דצמבר 1931.

לא הבין הנציב לר"ת שלי וגם שלישו לא זכר כלום, וע"כ בארתי לו והסברתי לו:

מ"י — מעשיך יקרבוך,

מ"י — מעשיך ירחיקוך,

* * *

ומה נדלו דברי חז"ל שאמרו: יש קונה עו־למו בשעה אחת ובמלה אחת.

גם נציבנו החדש קנה עולמו אצלנו וקנה לו „מפטיר" אצל שכנינו במלה אחת — „פלומר". וכשהקריא לפניו זקן־השופטים את דברי התוכחה והטיל עליו אימתה ופחד כי ארצנו היא ארץ, שחרב איש ברעהו ואלמלא מוראה של מלכות וכיוצא בזה, וביחוד כשהזכיר לפניו את געגועיו הגדולים אחרי צ'נסלור, ווחר הנציב החדש על כבוד ה„קוזין" שלו כי „לא ישא חרפה על קרו־בו" והזכיר דוקא את פלומר...

והנציב, נשא את נאום התשובה לתפילה, לדורון ולמלחמה, כתלמיד חכם אמתי.

פתח ב„אוירונים" המתפללים ברקיע, עבר לזיתים, סמל השלום, ולתפוחי זהב, סמל המתנה והדורון, וסיים במלחמת החוק והסדר...

וכששמע „הפלסטין" את שם המפורש „חוק וסדר" יוצא מפי הנציב נתחלחל ושאל בכעס: למי נחוץ כאן „חוק וסדר", כאילו התכוונו אליו...

ולא לחנם קוראים לנציב החדש בשם: פלומר הצעיר.

פלומר הוא פילד־מרשל והוא גנרל־בריגדייר.

פלומר הוא נשוי והנציב החדש הוא רווק ושרוי בלא אשה.

* * *

הן זוכרים אתם בודאי את המעשה באותו מלמד, שהיתה לו עז כחושה שלא נתנה לו חלב וקרא לה בשם נגאי „פגירה".

ופעם, כשפרץ דבר בבהמות נפלה גם העז של המלמד חלל. הספיד אותה המלמד ואמר: לחלב חייתי „פגירה" ולמיתה הנך עז אמתית.

והנמשל? — : הקצינים היהודים־האנגלים שמפטרים אותם במשטרה. לפקידות הם נחשבים ליהודים ולפטורין הם נעשו פתאום לאנגלים אמתיים...

אלא ש„העזים" שלנו במשטרה הן חולבות ומהנות את המשטרה, וקצין־התזמורת החביב שלנו הרי יוכיח!

* * *

אינני יודע, רבותי, אם שמעתם את המעשה ב מ ו ר י ם ו מ ל א כ י ם, וע"כ אספרה אני לכם את המעשה הזה שהוא דוקא מענינא־דיומא בלומר, מעניני החנוך, וכדאים הדברים לשמעם.

שאלו את סינאטור מהסוכנות: הן יש 600 מורים לועד־החנוך והתקציב הוא בס"ה 56000 לא"י או יותר נכון 40000 לא"י, ואיכבה יכול הוא לקבל עליו אהריות של כל המורים האלה בתקציב מקוצץ שכזה?

על זה ענה הסינאטור:

— מתדבק אני במדותיו של הקב"ה, הן ישנם כידוע 1000 מלאכים בשמים, והשאלה היא איפוא: הרי יכול היה בביכול למנות לו מלאך גדול אחד או שנים, המלאך גבריאל והמלאך מיכאל למשל, שימלאו את כל שליחוייתיו, ולמה לו א ל ף מלאכים בשמים ועל זה חשיב הקב"ה: המלאכים שלי הולכים יחף, אוכל אינם דורשים ומשכורת לא ניתנת להם— מה איכפת לי אם יעמדו לרשותי אלף מלאכים? וכן הוא בנידון דידן: המורים שלנו הולכים יחף וגם מש־כרם איננו משלמים להם, ומאי איכפת לנו אם יהיו 600 מורים?...

* * *

ובתוך הסבך של עניני החנוך בזמן האחרון הוחליט יהודי ספרדי אחד מרוממה, יהודי הרד, לשלח את בנו הקטן לת"ת של האשכנזים במחנה־יהודה, כי מצא ח פ ץ, כנראה, בחנוך הו'רנו־ני דוקא.

והנה בשבוע זה פגש שכן אשכנזי בילד הס־פרדי בשובו מן „החדר" ושאל אותו:

— מה למדת, בני, אצל ה„רבי"?

— פרשת „ויחי", ענה התלמיד הקטן.

— התוכל לחזור לפני קצת מהפרשה?

והספרדי הקטן התחיל קורא לפניו בעל־פה יבנינון „חחדר", אחד מקרא ואחד תרגום, בו'ר־גון שלו:

— ויחי — „גלעבען, יעקב — „ינקיל", בארץ — „אין דר'ערד", מסרים— „מצרים"...

אז פנה הבוחן לקצין הספרדי מהמשטרה, שהיה נוכח בשעת המבחן, ואמר:

— גם אתה, ידידי, צריך ללמד קצת אצל האש־כנזים, מפני מעשה שהיה: יהודי חייט ממאה־שערים עזב את אשתו ונסע לאמריקה. כעבור שנים אחדות שלח לאשתו המתאה על סך 10 דולר

(הסוף בעמוד ז')